

## Hồi Thứ Tư

Nhất kiếm tảo Ma quân  
Lưỡng thứ mạn phu nhân

Giữa tháng năm có một kỵ sĩ y phục đen tuyền, đầu đội nón mây rộng vành sùm sụp, chậm rãi nện vó trên đường phố chính của Thành đô. Con đường này có miếu thờ Khổng Minh Gia Cát Lượng nên mang tên là đường Vũ Hầu.

Ngoài tài bày binh bố trận, thần mưu diệu toán, lòng lấy cổ kim, Gia Cát Lượng còn là đại biểu kiệt xuất của nho gia thời Tam Quốc. Đối với dân đất Thục, ông là phúc thần của họ, được tôn kính hơn cả Lưu Bị.

Tuy là một nhà nho nhưng khi chết đi, được phong thần thì phải chịu những nghi lễ cúng tế của Đạo giáo và Phật giáo. Dẫu Khổng Minh có không hài lòng thì cũng mặc! Nghĩa là ngày sóc, ngày vọng thì bách tính đến dâng hương, niệm Phật, si sụp khăn vái. Trong thâm tâm của họ, Gia Cát Lượng cũng như là một vị Bồ Tát sống hay La Hán giáng phàm.

Hắc y hán tử đi ngang miếu, dừng cương ngắm nhía đám ăn mày đang ngồi xếp hàng hai bên cổng tam quan.

Tháng năm, trời nóng như đổ lửa, chẳng ai dại gì mà mặc áo màu thẫm. Do vậy, bọn hóa tử nhận ra ngay đối tượng khả nghi và chú mục quan sát.

Chợt hắc y nhân hững hờ, giơ bàn tay trái, xòe cụp năm ngón tay theo một thứ tự phức tạp. Lão ăn xin cụp tay ngồi giữa hàng người bên trái vội đứng bật dậy vì nhận ra mật hiệu. Các Phân đàn Cái bang trong cả nước đã nhận được mật lệnh giúp đỡ một chàng trai tên gọi Hiên Viên Dao Quang. Và hắc y nhân kia có thể là nhân vật ấy.

Lúc này, Dao Quang đã quay ngựa đi thẳng, đến một ngõ vắng thì xuống ngựa chờ đợi.

Lão ăn mày cụp tay đã bắt kịp, nghiêm giọng hỏi :

– Sáng mai, mặt trời mọc ở phương nào?

Dao Quang mỉm cười :

– Phương bắc!

Lão cụt tay hoan hỉ thi lễ :

– Lão phu là Độc Tí Cái Sở Khôn, Phân đà chủ Tứ Xuyên, xin ra mắt công tử!

Dao Quang vòng tay đáp lễ rồi dịu giọng :

– Mong Sở các hạ cho biết tình hình Đường gia trang!

Sở Khôn hắng giọng đáp :

– Bẩm công tử! Gần ngàn cao thủ võ lâm đã đến đây, đa số là giới Hắc đạo, nổi bật nhất là Giang hồ Lục ác, Võ lâm Tam bảo. Tổng số tuy đông nhưng phần lớn là kẻ hiếu kỳ, vì chẳng phải ai cũng dám vào Đường gia trang! Sau khi chúng ta tung tin về sự có mặt của Bách Biến Ma Quân, và âm mưu dùng Thiên Cơ giáo quét sạch võ lâm, các phái Bạch đạo như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Thanh Thành... đã âm thầm cử người đến tìm hiểu. Nhưng cả hai phe chính tà đều không sao vượt qua nổi khu rừng phòng vệ xung quanh Đường gia trang. Bất ngờ, cách đây bốn hôm, có một người lén thoát ra từ phía sau trọng địa của Đường môn, trên lưng là một bọc vải rất khả nghi. Tất nhiên là người ấy bị quần hùng phát hiện, đuổi theo sát nút. Gã ta bèn chạy vào một sơn cốc, cách thành độ hai mươi dặm về phía Bắc. Hơn nửa quần hùng đã theo vào và không trở ra nữa!

Dao Quang toát mồ hôi lạnh và ngắt lời Độc Tí Cái :

– Chết thật! Chẳng lẽ cả Giang hồ Lục ác cũng không sao thoát ra được!

Sở Khôn râu rĩ gật đầu :

– Bẩm phải! Không riêng gì Lục ác mà trưởng lão của các phái cũng sa bẫy. Lão phu cho hai đệ tử Cái bang vào do thám và họ cũng mất tích luôn. Hung tin đã được báo về Lạc Dương. Chắc ít ngày nữa. Chưởng môn của các phái sẽ đến đây. Hiện chỉ có lực lượng của hai phái Nga Mi, Thanh Thành hiện diện, đang tập trung ở ngoài cửa Thiên Tĩnh cốc cùng với số cao thủ Hắc đạo thoát nạn nhờ thận trọng hoặc nhất gan.

Dao Quang trầm ngâm hỏi :

– Việc mọi người sa bẫy diễn biến ra sao?

Độc Tí Cái nhăn nhó :

– Bẩm công tử! Thiên Tĩnh cốc rộng rãi, cây cối um tùm, mát mẻ nhưng trước giờ không hề có thú dữ. Do vậy, khi gã hắc y kia chạy vào đấy thì mọi người yên tâm vào theo. Nhanh chân nhất vẫn là Giang hồ Lục ác cùng bọn thủ hạ, kể đến là Ma Trương bảo cùng Thần Kính bảo.

Sau cùng, lực lượng Bạch đạo gần trăm người cũng nổi gót. Như vậy, bên ngoài chỉ còn lại những kẻ nhất gan và đại quân Đại Phú bảo, lão Trần bảo chủ do say rượu nên chậm bước. Nào ngờ, cửa cốc bỗng phát ra tiếng nổ vang trời, khói tỏa mù mịt và hơn bốn trăm người vào cốc chẳng còn tăm hơi gì nữa. Lúc ấy, Thiên Tĩnh cốc vẫn còn chìm trong làn sương mù dày đặc, dù nắng gắt cũng không sáng lên được chút nào.

Dao Quang gật gù :

– Đây chẳng qua là một trận kỳ môn! Tại hạ sẽ vào cốc phá trận cứu người.

Độc Tí Cái mừng rỡ, chỉ đường cho Dao Quang đi Thiên Tĩnh cốc. Phần lão cũng tất tả quay gót, huy động đệ tử Cái bang đến hỗ trợ chàng.

Dao Quang lên ngựa, tìm đến Tây Thục đại khách điểm. Thần Bút Lực Sĩ cùng hai gã Tà Kiếm và Quỷ Dao trọ ở nơi ấy. Họ đang dùng bữa trưa, liền mời chàng an tọa.

Ăn uống xong, bốn người kéo nhau đến Thiên Tĩnh cốc. Thần Bút Lực Sĩ hiên ngang dẫn đầu. Dao Quang và hai gã hung thần mặc võ phục trắng tháp tùng theo Thần Bút.

Giữa giờ mùi, bốn người đã có mặt trước cửa Thiên Tĩnh cốc. Sơn cốc này chính là khe tiếp giáp giữa hai đỉnh đông tây của dãy Tĩnh Sơn, nhưng mặt bắc lại bị vách núi bít kín chứ không thông suốt.

Ngay cả cửa vào cốc ở hướng Nam cũng chỉ là một kẽ hở nhỏ hẹp, vừa đủ cho hai cỗ xe bò qua lọt. Đường vào cốc dài độ hai mươi mấy trượng, trong khi lòng sơn cốc có dạng tròn, đường kính gần dăm.

Tóm lại, sơn cốc này có hình dáng như một cái giếng với vách thẳng đứng, cao đến năm sáu chục trượng. Thật chẳng ngoa khi người Thành đô gọi nó là Thiên Tĩnh cốc (khe giếng trời).

Giờ đây, trong cánh rừng thưa trước cốc, lố nhố người. Những kẻ hiếu kỳ chiếm số đông, ban ngày đến chờ xem quái sự, ban đêm về thành hưởng lạc. Bộ phận thứ hai căng lều túc trực, vì người thân hay bằng hữu của họ bị giam hãm trong cốc. Đám này gồm nhân thủ của Đại Phú bảo và hai phái Nga Mi, Thanh Thành.

Thấy Thần Bút Lực Sĩ xuất hiện, mọi người dương mắt nhìn soi mói. Có kẻ vòng tay chào vì đã từng quen biết.

Hạ lão đưa ba thủ hạ tiến về phía ba đại nhân vật là Đại Phú bảo chủ Trần Chân Thống, Chưởng môn phái Nga Mi Thuần Chân Thượng Nhân, Chưởng môn phái Thanh Thành Đạo Hạnh chân nhân.

Thần Bút cao niên, danh tiếng lẫy lừng đã mấy chục năm, nên ba người kia vội chấp tay thi lễ. Thuần Chân Thượng Nhân chào hỏi :

– Con gió nào đã đưa hạc giá của lão thí chủ đến chốn này?

Thần Bút cười ha hả :

– Lão phu nằm mộng thấy đám hòa thượng, đạo sĩ của các người lâm nạn nên vội vàng dâng vâng giá vũ đến đây giải cứu!

Đạo Hạnh chân nhân cười mát :

– Dầu Hạ lão thí chủ có thần thông quảng đại như Tôn hành giả cũng khó lòng mà vào được Ma cốc này. Sư thúc của bằng đạo là Chân Như Tử nhập cốc đã hai canh giờ mà vẫn chưa thấy tăm hơi!

Chân Như Tử tuổi trên tám chục, là cao thủ hạng nhất của phái Thanh Thành, võ nghệ còn hơn cả Thần Bút Lực Sĩ. Nhưng Hạ Nguyên bình thản đáp :

– Ma Vụ Mê Tâm đại trận pháp của Bách Biến Ma Quân là một tuyệt học tà môn, dầu thiên binh vạn mã có vào cũng vô ích, huống hồ gì một mình lão Chân Như Tử?

Đại Phú bảo chủ Trần Chân Thống tính tình nóng nảy, trợn đôi mắt cộc hỏi :

– Thế thì lão đến đây làm gì nữa?

Thần Bút cười khanh khách :

– Trần lão nhi chỉ được cái to xác chớ đầu thì hơi nhỏ! Nếu người muốn cứu được hai vị thông gia thì phải chấp tay nghe theo sự phân phó của lão phu. Đại Phú bảo có con gái được gả cho nam tử của hai vị Bảo chủ kia nên giao tình rất mật thiết! Vả lại, nhị vị hiền tể của lão cũng bị giam trong cốc.

Trần Chân Thống nghe giọng kiên quyết, tự tin của Thần Bút, lòng cũng khấp khởi mừng. Lão vòng tay đáp :

– Nếu quả đúng là Hạ tiên bối có cách phá trận thì tại hạ xin cung kính nghe dạy bảo!

Chưởng môn hai phái Nga Mi và Thanh Thanh cũng chấp tay cúi đầu, ngỏ ý đồng lòng. Tuy vậy, họ vô cùng thắc mắc vì Thần Bút chưa hề nổi tiếng là người đa mưu túc trí, tinh thông thuật kỳ môn. Thuần Chân Thượng Nhân thì phát qui y từ năm bốn tuổi, nay đã sáu mươi sáu, được xem là một trong ba vị thiên sư đạo hạnh cao thâm nhất Trung Hoa thời bấy giờ. Ông chiếu đôi huệ nhãn quan sát, phát hiện chàng trai đứng phía sau Thần Bút mấp máy đôi môi như đang thi triển công phu truyền âm nhập mật nói với Thần Bút Lực Sĩ.

Thượng nhân mỉm cười, hiểu rằng Hạ lão chỉ là người phát ngôn thay cho kẻ khác. Quả nhiên là sau khi chàng trai áo trắng đội nón rộng vành kia ngưng nói thì Thần Bút liền lên tiếng :

– Lão phu sẽ phái thủ hạ vào cốc thăm dò thử rồi mới có kế hoạch chu toàn được!

Thần Bút quay lại bảo :

– Quang nhi!

Dao Quang vòng tay, cúi đầu nhận lệnh, quay gót tiến vào cửa sơn cốc.

Trần bảo chủ lo lắng :

– Khói mù dày đặc và đầy mê hương, liệu tiểu tử kia có toàn mạng mà trở ra không?

Thần Bút xua tay, đắc ý đáp :

– Trần lão đệ chớ lo! Quang nhi không sợ độc và có đôi mắt nhìn thấu sương mù.

Đạo Hạnh chân nhân buột miệng hỏi :

– Phải chăng vị tiểu thí chủ kia quê quán ở Ba Huyện nên đã quen với sương mù.

Chân nhân hỏi như vậy vì đất Ba Huyện (nay là Trùng Khánh) thuộc tỉnh Tứ Xuyên, mỗi năm bình quân có một trăm linh ba ngày sương mù. Năm nhiều nhất có đến hai trăm ngày, hầu như cách hai ba ngày lại có sương mù.

Buổi sáng mùa đông và mùa xuân ở Ba Huyện mờ mịt như bị mây mù bao phủ, mãi gần trưa sương mới tan dần.

Tại sao Ba Huyện lại nhiều sương mù như vậy? Vốn địa phương này nằm ở nơi gặp nhau của sông Giang Lăng và Trường Giang, chung quanh lại có núi cao bao bọc. Do vậy, gió yếu, hơi nước từ sông vào mặt đất bốc lên không thoát được. Vào buổi sáng, buổi tối thì nhiệt độ xuống thấp nên hơi nước ngưng kết thành sương mù.

Thần Bút Lục Sĩ nghe Chưởng môn phái Thanh Thành hỏi vậy, liền tinh quái đáp :

– Sao lão mũi trâu người không đề cập đến Nga Mi sơn? Chốn ấy còn nhiều sương mù hơn cả Ba Huyện!

Quả thực vậy, mỗi năm rừng núi Nga Mi có bình quân hai trăm hai mươi ba ngày sương mù, hầu như bốn mùa đều phủ sương.

Đạo Hạnh chân nhân biết Thần Bút đánh trống lảng nên không

hỏi nữa, ông tùm tùm cười, nhìn theo bóng chàng trai dừng cảm kia đang mờ dần và khuất trong lớp sương khói mờ ảo.

Chưa đầy nửa khắc, mọi người đều giật mình vì nghe thấy tiếng rú thảm khốc từ trong cốc vọng ra. Nhưng họ biết nạn nhân chẳng phải là Dao Quang vì sau đó lại liên tiếp vang lên những tiếng kêu la. Thần Bút bình thần đếm được mười bảy kẻ xấu số. Và Dao Quang bất ngờ bước ra. áo trắng lấm tẩm máu hồng và dính vài mũi kim thép xanh biếc.

Thuần Chân Thượng Nhân, lòng đầy từ bi, lo lắng hỏi ngay :

– Thí chủ có thọ thương không?

Gương mặt thoát tục và giọng nói hòa ái kia khiến Dao Quang ngưỡng mộ, vội vòng kính cẩn tay đáp :

– Bẩm thiên sư! Đệ tử vô sự!

Thiên sư đến bên chàng, tay rút kim độc, miệng truyền âm :

– Thiện tai! Thiện tai! Nếu lão nạp không lầm thì thí chủ xuất thân từ núi Lư Sơn? Năm xưa, lão nạp đã từng được chiêm ngưỡng thân pháp “Khinh Yến Ngự Phong” của Tiên ông!

Thì ra lúc rời cửa cốc, Dao Quang đã vô tình thi triển tuyệt học của ân sư. Chàng vô cùng khâm phục nhãn lực thần thông của Thượng nhân, liền ngưng ngừng đáp :

– Phật nhãn của thiên sư quả là sáng suốt! Đệ tử chính là truyền nhân của Lư Sơn Tiên Ông, danh tính Hiên Viên Dao Quang. Mong thiên sư giữ kín lai lịch đệ tử.

Thượng nhân gật đầu, tay giơ cao mấy cây độc châm, nói với mọi người :

– Đây là loại Tam Vĩ Sách Hồn châm của Đường môn. May mà nó chỉ xuyên thủng áo, chứ không phạm vào da thịt thí chủ đây.

Đại Phú bảo chủ thở dài :

– Trong cảnh khói sương mù mịt kia, làm sao chúng ta đối phó được với ám khí cực độc của Đường gia trang?

Dao Quang bình thần, báo cáo với Thần Bút :

– Tại hạ đã tiến vào khá sâu, phát hiện những cây hương độc to bằng bắp tay, chính chúng đã tạo ra màn khói mù trong sơn cốc. Ngoài ra còn có khá nhiều bạch y nhân mai phục, hạ thủ bằng ám khí hoặc đao kiếm. Trên mặt đất không hề thấy xác của quần hùng, chứng tỏ họ đã được đưa vào phía trong cùng. Như vậy, chúng ta có thể an tâm phá

trận mà không sợ làm hại đến họ!

Thần Bút hỏi lại :

– Còn biến hóa của trận pháp thì sao?

Dao Quang đáp :

– Bẩm lão bá, do thời gian cấp bách nên đối phương chỉ có thể lập trận bằng cách dặm thêm cây non vào những phương vị còn thiếu. Chúng ta chỉ việc đi thẳng, gặp những cây héo lá thì chặt bỏ!

Thần Bút Lực Sĩ gãi đầu, nhăn trán, nghĩ mãi không ra kế hoạch phá trận, lão bực bội nói :

– Thế Quang nhi tính sao? Lão phu nào biết cóc khô gì về trận pháp.

Những người chung quanh tùm tùm cười, đưa mắt nhìn Dao Quang chờ đợi. Lúc ấy, Độc Tí Cái đã dẫn ba mươi hóa tử đến, lão cung kính nói :

– Bẩm công tử! Đệ tử Cái bang xin đợi lệnh!

Dao Quang liền hỏi :

– Xin Sở tức hạ cho biết, gần đây có đàn trâu bò nào đông đúc hay không?

Sở Khôn đáp :

– Bẩm có! Cách đây năm dặm có nông trang của Tô bá hộ. Đàn trâu bò của lão đông đến hai trăm. Nhưng chỉ e lão sẽ không cho mượn!

Mọi người đều thắc mắc, không hiểu chủ ý của Dao Quang. Chàng liền giải thích :

– Loại khói độc trong cốc chỉ có tác dụng với người. Còn đối với các loài thú lớn như trâu bò thì rất lâu sau mới hại được chúng. Do vậy, tại hạ muốn xua hàng trăm con vật ấy vào cốc, ngoài này chúng ta đốt lửa và khua chiêng gióng trống. Bọn chúng chạy loạn lên sẽ húc đổ cây non và dập tắt mấy trăm cây độc hương. Đại Phú bảo chủ ngắt lời :

– Nhưng chúng ta đâu thể vào được?

Dao Quang mỉm cười :

– Khói độc không thoát lên cao là do sơn cốc kín gió, nhiều cây cối. Phiền Đại Phú bảo chặt dùm vài chục cây thông già, châm lửa đưa vào cốc. Không khí bị hun nóng sẽ bốc lên cao, mang theo độc khí. Lửa đi trước, người theo sau không sợ trúng độc! Phần tại hạ và vài người nữa sẽ đi tiên phong, nương theo đàn gia súc mà phá hủy những cây độc hương.

Đạo Hạnh chân nhân lớn tiếng khen ngợi :

– Thí chủ còn trẻ mà cơ trí tinh minh, thận trọng, khiến bọn bản đạo phải nghiêng mình bái phục. Dám hỏi tính danh của thí chủ?

Dao Quang đã cải trang bằng cách gắn thêm râu mép và đôi lông mày rậm giao nhau ở huyệt mi tâm. Chàng thản nhiên khai tên giả :

– Bẩm chân nhân! Đệ tử tên gọi Bạch Quang.

Thuần Chân Thượng Nhân mỉm cười vì câu nói dối, ông vui vẻ hỏi :

– Thế việc mượn trâu bò thì sao?

Tà Kiếm liền lên tiếng :

– Tại hạ đã có cách!

Gã rảo bước về phía đám đông anh em Hắc đạo, dừng chân trước mặt một hán tử tứ tuần cao gầy, y phục gấm xanh diêm dúa. Gã này là Tang Môn Kiếm Hà Phương. Lão đại của bọn côn quang Thành đô. Gã đến đây vì tính hiếu kỳ chứ không phải do lòng tham. Ba năm trước, Tà Kiếm từng có ơn cứu mạng họ Hà ở đất Quảng Nguyên.

Hà Phương thấy hán tử kia đội nón sùm sụp, phong thái đầy tà khí, liền đặt tay vào chuôi kiếm, lạnh lùng hỏi :

– Các hạ muốn gì?

Tà Kiếm đưa tay hất cao nón, nhoẻn miệng cười :

– Ta muốn giết người.

Họ Hà nhận ra chiếc miệng rộng quá khổ và hàm răng lởm chởm, liền mừng rỡ rú lên :

– Hoắc đại ca! Sao người đến đây mà không ghé thăm tiểu đệ?

Tà Kiếm nghiêm giọng :

– Việc hàn huyên hãy tính sau. Giờ ta muốn người lừa hết trâu bò của Tô bá hộ đến đây! Nhớ tìm thêm thật nhiều chiêng trống!

Hà Phương hồ hồ đáp :

– Xin tuân lệnh! Tiểu đệ hứa rằng ba khắc sau sẽ hoàn thành sứ mệnh!

Nói xong, gã tất tả kéo thủ hạ đi ngay. Ở đây, Đại Phú bảo chủ đã ra lệnh cho bọn đệ tử chặt cây. Những cây búa lớn của họ rất thích hợp cho công việc này.

Rừng nào cộp nấy, những đại nhân vật ở phương xa không dám đến nhà họ Tô mượn gia súc, nhưng một gã lão đại tép riu lại dễ dàng đưa hơn hai trăm trâu bò đến Thiên Tĩnh cốc.

Đàn gia súc được lừa vào đường hẹp. Chúng ngần ngại nhìn làn sương trắng đục. Nhưng anh em Cái bang đã khua chiêng trống và dùng lửa đốt đuôi những con sau cùng. Thế là chúng ùn ùn chạy, kêu rống vang trời.

Tà Kiếm, Quỷ Dao và Thần Bút đã được Dao Quang cho uống giải được, cùng chàng đi lẫn vào đàn trâu bò. Họ bám theo chúng, tìm những cây độc hương mà phá hủy. Bọn thủ hạ của Bách Biến Ma Quân bị trâu bò giẫm đạp, phải bỏ vị trí rút vào trong. Có mười mấy tên ngoan cố thì đều bỏ mạng dưới những mũi Hắc Thiết Yển của Dao Quang. Chàng đã quen với sương mù, luôn nhìn thấy địch thủ trước và hạ thủ rất chuẩn xác. Ngoài kia, quần hùng đã khiêng những cây thông dài còn nguyên cành lá, bốc cháy ngùn ngụt, đưa vào cốc. Chúng được đặt nối nhau. Ngày càng sâu hơn và chia thành nan quạt.

Khói ngoài, khói trong quện lấy nhau bay lên cao, mịt mù đỉnh núi.

Sau khi dập tắt cây độc hương cuối cùng. Dao Quang hú lên báo hiệu. Quần hùng liền đưa những cây thông cháy dở ra ngoài, và chỉ nửa khắc sau, Thiên Tinh cốc sáng sủa hẳn vì không còn khói.

Thuần Chân Thượng Nhân thận trọng đi tiên phong, thăm dò xem khói độc còn hay hết. Ông tiến được vài trượng, liền quay lại gọi lớn :

– Mời chư vị nhập cốc!

Mọi người đều nhanh chân vì phía trong đã vang lên tiếng quát tháo và tiếng thép chạm nhau. Nửa hướng bắc của Thiên Tinh cốc có ít cây cối và đương nhiên không nằm trong trận pháp.

Dựa vách cốc là những dãy nhà gỗ dài, mái lợp lá được bảo vệ bằng trăm gã bạch y bịt mặt. Tay hữu chúng cầm trường kiếm và tay tả thủ độc châm. Nhưng xem ra, trong cảnh quang đặng sáng sủa này thì ám khí kia mất tác dụng, nhất là khi đối phó với bốn đại cao thủ như bọn Dao Quang. Thân pháp của bốn người quá nhanh và lưới thép quanh thân họ cũng quá kín đáo, khiến những mũi độc châm không tìm được lối vào.

Ngược lại, những con chim én sắt của bọn Dao Quang nặng hơn, bay xa hơn nên vô cùng lợi hại.

Thần Bút Lực Sĩ không dùng ám khí, múa tít đôi Phán Quan bút hùng hục xông lên. Không có mũi kiếm hay mũi độc châm nào cản được bước tiến của lão cả.

Nhưng lão vẫn chậm chân hơn Dao Quang. Chàng đã đánh thủng

phòng tuyến của bọn bạch y, giết liền mười mấy mạng, vào đến dãy nhà gỗ. Chàng đập tung cánh cửa thì nhìn thấy trên sàn nhà san sát những thân người nằm thiêm thiếp, mừng rỡ quát :

– Họ đây cả rồi!

Quần hùng đã vào đến, liên thủ tàn sát bọn bạch y. Chưởng môn hai phái Nga Mi, Thanh Thành không tham chiến, vào thẳng khu nhà gỗ tra xét. Họ hợp lực cùng Dao Quang đánh đuổi bọn áo trắng ra khỏi nơi giam nạn nhân.

Gọi là đánh đuổi vì hai vị chân tu này chỉ dả thương chứ không hề giết người. Mỗi lần trượng đánh trúng đối phương, Thuần Chân Thượng Nhân đều niệm phật, lộ vẻ ăn năn. Đạo Hạnh chân nhân không từ bi như thế nhưng cũng chỉ chặt đứt tay cầm vũ khí của đối phương là cùng!

Dao Quang bỗng hồ thẹn cho tính hiếu sát của mình, lòng mềm đi và hạ thủ nhẹ nhàng hơn. Bọn bạch y nhân biết thế đã cùng, liền dùng độc châm mở đường máu bỏ chạy ra ngoài cửa cốc. Binh pháp có câu “giặc cùng chóe đuổi”. Do vậy, quần hào tha cho đám tàn quân, chẳng truy sát làm gì.

Trong lúc quần hào reo mừng chiến thắng, Dao Quang cau mày tự hỏi :

– Lạ thực? Sao không hề thấy Bách Biến Ma Quân hay cao thủ lợi hại nào cả?

Chàng quay sang nói với Thuần Chân Thượng Nhân :

– Xin Thượng nhân đưa ba mươi cao thủ Nga Mi ra trấn giữ cửa cốc, đề phòng đối phương bịt chặt sinh lộ!

Phượng trượng Vạn Niên tự mỉm cười, đôn hậu :

– Bọn lão nạp chỉ quen kinh kệ, không đủ cơ trí đối phó với tà ma, đành trông chờ vào Hiên Viên thí chủ vậy!

Nói xong, ông thống lĩnh bọn đệ tử đi ngay. Đạo Hạnh chân nhân đứng gần đấy, ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Dao Quang ngưỡng ngừng giải thích :

– Bẩm Chân nhân! Đệ tử vốn tên thật là Hiên Viên Dao Quang, quê đất Giang Tây.

Chân nhân cười khà khà :

– Thí chủ còn trẻ mà chẳng háo danh, giấu mình hành hiệp, càng khiến bản đạo khâm phục.

Dao Quang nghiêm giọng :

– Bách Biến Ma Quân bố trí chiếc bẫy Thiên Tinh cốc này với mục đích bắt gọn Chương môn các phái Bạch đạo và những cao thủ thành danh. Do vậy, trong cốc không hề có một cao thủ cao cấp nào của Thiên Cơ giáo việc chúng ta phá được trận trước khi các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn đến Thành đô đã nằm ngoài dự liệu của Vệ Chuyển Luân. Nhưng nếu chúng ta không sớm đưa tù nhân rời cốc, e rằng sẽ trở thành cá trong lưới.

Đạo Hạnh chân nhân giật mình, vận công nói lớn :

– Mau đưa người bị nạn ra khỏi cốc ngay! Viện binh của Thiên Cơ giáo sắp đến!

Bản thân ông cũng tất tả chạy đi điều động đệ tử hai phái Thanh Thành và Nga Mi.

Tất nhiên là ai cũng quan tâm đến người thân của mình trước. Do vậy, Giang hồ Lục ác cùng bọn thủ hạ được đưa ra sau. Thực ra, trong Lục ác đã có ba người hiện diện, đó là: Nhị Ác Miêu Diện Nhân Ma, Tam Ác Sách Huyết Dao và Lục Ác Quỷ phu nhân Quách Phi Bình.

Theo sự bàn bạc trước, Thuần Chân Thượng Nhân và hai gã Hoắc Thái, Mạc Sương đã nhanh chân tìm kiếm ba lão ma đầu ấy, mang vào một phòng vắng và báo cho Dao Quang biết. Chàng mừng rỡ đến nơi đó, nhưng lại phân vân không nỡ hạ thủ. Quỷ Dao cười mát :

– Bọn này tội ác ngập đầu. Tha cho chúng là có lỗi với võ lâm. Nếu công tử không có cách thu phục chúng thì phải giết đi để trừ hậu hoạn.

Thần Bút cũng nói :

– Kẻ ác thường mang bản chất tiểu nhân, ham lợi, trước sau gì cũng bị Bách Biến Ma Quân thu phục!

Dao Quang gật đầu, cau mày suy nghĩ rồi chậm rãi đáp :

– Giết họ lúc này quá dễ. Nhưng tiểu diệt lại có một kế hoạch khác! Tiểu diệt sẽ thi triển phép Ngân Châm Tỏa Mệnh, rút tuổi thọ của họ xuống còn đúng ba năm. Nếu trong thời gian ấy, họ hối cải thì tiểu diệt sẽ hóa giải cho, bằng không thì họ sẽ chết vì nghịch huyết công tâm!

Ba người kia đều tán thành nhưng vô cùng kinh ngạc trước tác dụng thần bí của thuật châm cứu.

Dao Quang học nghề thuốc nên lúc nào trong người cũng mang theo một túi da nhỏ đựng kim bạc, chàng lập tức hành động. Y thuật của Dao Quang không cao, chỉ sở trường về thuật châm cứu, thủ pháp rất nhanh nhẹn, chuẩn xác, nhưng dù sao cũng phải cởi áo của nạn nhân

ra.

Dao Quang vừa châm xong cho Nhị Ác và Tam Ác thì ngoài cốc vang lên những tiếng rú thê lương, cộng với tiếng quát tháo vang lừng. Biết rằng có biến, Dao Quang vội nói :

– Ba người hãy ra ngoài trợ chiến! Tại hạ xử lý xong Lục Ác sẽ ra sau.

Thần Bút cùng hai gã hung thần vội đi ngay. Ở đây, Dao Quang nhanh tay lột áo của Lục Ác Quỷ phu nhân Quách Phi Bình. Dù bà ta là nữ nhân nhưng Dao Quang cũng không hề ury ky. Lòng chàng sáng như nhật nguyệt, vì đại nghĩa mà làm nên không câu nệ tiểu tiết.

Tuy nhiên, khi làn da mịn màng, trắng như ngọc và đôi gò bồng đảo săn chắc kia lộ ra. Dao Quang vô cùng ngỡ ngàng. Lục Ác tuổi đã quá bốn mươi, sao lại giữ được cơ thể xinh đẹp như vậy? Hai núm vú kia đỏ hồng, chẳng khác gì của Ngọc Thiên. Dao Quang không có nhiều kinh nghiệm về nữ nhân nên cho rằng Quách nương còn trinh trắng nên thân xác không tàn phai.

Tiếng sát phạt ngoài kia vọng vào, khiến Dao Quang nóng ruột, chẳng suy nghĩ nữa, phóng kim bạc vào những huyết trên ngực đối phương. Nhưng khi đến huyết Nhũ Trung, chàng bất buộc phải dùng tay tả giữ lấy đôi vú Lục Ác thì mới châm kim cho đúng được.

Một cảm giác ôn nhu khó tả, truyền từ cơ thể Lục Ác sang bàn tay chàng. Dao Quang cố định thần làm nốt công việc. Chàng mặc lại y phục cho Quách nương rồi xách kiếm lướt ra.

Lúc này, quần hùng đã đem mấy trăm nạn nhân chạy ngược vào trong sơn cốc, chỉ để lại những cao thủ hạng nhất trấn giữ đường vào. Thấy Dao Quang, Độc Tí Cái vội chạy đến :

– Bẩm công tử! Phe đối phương đông đến ba bốn trăm do Bách Biến Ma Quân và những tay cao thủ lợi hại thống lĩnh, hiện đang vây chặt bên ngoài.

Dao Quang gật đầu và len qua đám tăng lữ Nga Mi mà đi ra. Người giữ ải chính là Thuần Chân Thượng Nhân. Còn bọn Thần Bút Lục Sĩ thì dàn hàng ngang để đối phó những đợt tấn công của phe địch.

Thuần Chân Thượng Nhân vẫn giữ được sắc diện bình hòa, tươi tắn, chẳng hề sợ hãi. Ông cười bảo Dao Quang :

– Cũng may là thí chủ đã sai lão nạp ra đây giữ cửa, nếu không thì đối phương đã vào được trong cốc rồi!

Dao Quang nói mau :

– Xin thiên sư gọi năm người kia rút mau. Tại hạ sẽ tìm cách dụ địch, đả thương Bách Biến Ma Quân, có thế chúng ta mới mong thoát được.

Thượng nhân liền vui vẻ cao giọng gọi :

– Mời ngũ vị vào trong cốc nghỉ tay, sẽ có người thay thế!

Tà Kiếm đã thấy Dao Quang đứng cạnh Chưởng môn phái Nga Mi, biết đây là ý của chàng, liền ra lệnh cho bốn người kia lùi lại. Họ lần lượt chạy vào đường hẻm, người cuối cùng là Thần Bút Lực Sĩ.

Hạ lão vừa đánh vừa lui dần, khiến đối thủ hăm hở dần bước.

Dao Quang đã bảo phe mình thụt sâu ba trượng nên đối phương chỉ vào được từng người vì đường rất hẹp.

Đối thủ của Thần Bút là một lão già áo trắng, da ngăm đen, sử dụng một cây qua thép dài nửa trượng.

Qua là loại vũ khí cổ, được sử dụng trong những cuộc chiến tranh thời Ân Chu cho đến Xuân Thu, qua thoát thai từ liềm cắt cỏ nên đầu cán gỗ có lưỡi thép cong sắc bén, dùng để cắt và móc. Mũi liềm nhọn để đâm. Vì thế thời cổ gọi qua là “câu binh” hoặc “trác binh” (binh khí dùng để móc gỗ).

Qua rất hữu dụng khi đối phó với chiến xa nhưng sau thời Xuân Thu, kỵ binh thay thế cho chiến xa nên qua cũng dần dần bị đào thải khỏi quân đội. Tuy nhiên, sau hơn ngàn năm mà phép đánh qua vẫn còn tồn tại, và ở đất Bàng Dương Tây Hạ vẫn có cả một môn phái tên gọi Qua môn.

Lão bạch y đang đấu với Thần Bút chính là đệ tử của môn phái ấy.

Cây qua trên tay lão đã được cải tiến, trên sống liềm có mũi nhọn, sắc cả hai bề. Thêm nữa, cán qua bằng thép rỗng, chứ không phải bằng gỗ. Điều này chứng tỏ nội lực thâm hậu của bạch y lão người Hồi.

Do hình dáng đặc dị nên qua pháp cũng rất ảo diệu, kỳ lạ khiến Thần Bút không sao chiếm được thượng phong. Hạ lão chấp nhận thua Dao Quang vì chàng là đệ tử của võ lâm đệ nhất kỳ nhân Lư Sơn Tiên Ông, nhưng với lão già Tây Hạ này thì chẳng cam lòng, Thần Bút giận dữ gầm vang, múa tít đôi Phán Quan bút nặng nề, tấn công như bão táp, đẩy lùi đối phương hơn trượng.

Song, bạch y nhân chẳng chịu sút kém, xuất liền tám chiêu liên hoàn, đòn như chớp giật, đòi lại được nửa đoạn đường.

Dao Quang chăm chú thưởng lãm qua pháp kỳ tuyệt, lòng suy nghĩ miên man, cố tìm ra giải pháp nhanh gọn. Chàng nói nhỏ với

Thuần Chân Thượng Nhân và ông ta cao giọng :

– Lão nạp là Thuần Chân, Chưởng môn phái Nga Mi, dám hỏi thí chủ có phải là Môn chủ Qua môn đất Bàng Dương hay không?

Thần Bút lập tức nhảy lùi để đối phương trả lời. Lão áo trắng yên tâm mở miệng :

– Lão phu chỉ là Phó môn chủ mà thôi!

Nói xong, lão vung qua đánh tiếp, Dao Quang đã có chủ ý, rút kiếm xông đến, miệng nói :

– Xin Hạ lão nhường trận này cho tại hạ.

Thần Bút hiểu ý, dồn toàn lực đánh bật cây qua, nhảy ngược về phía sau. Dao Quang thế chỗ, đón chiêu của đối phương.

Thấy chàng trẻ tuổi, lúc đầu lão bạch y tỏ ý khinh thường, nhếch mép cười mỉa. Nhưng chỉ va chạm ba chiêu, lão đã thầm chột dạ trước thân pháp phiêu diêu, nhẹ nhàng và những đường kiếm nhanh như ánh chớp.

Dao Quang thi triển phép khoái kiếm, liên tiếp tung ra hàng loạt chiêu phong tỏa mũi qua. Lão bạch y phải thoái bộ vì sợ đối phương nhập nội. Lão thật sự kinh hoàng trước màn kiếm ảnh loang loáng, chẳng biết đâu là hư, đâu là thực. Nhưng với bản lãnh cao cường và lòng hiếu thắng của một võ sĩ già nua. Lão nhân dồn hết chân khí thi triển pho qua pháp đến mức tột cùng. Đường qua mãnh liệt như bão táp, tạm thời duy trì được thế trận.

Đến chiêu thứ bốn mươi, Dao Quang bất ngờ đề khí bốc lên cao hơn hai trượng, sa thẳng xuống đỉnh đầu đối phương. Hành động này cực kỳ mạo hiểm vì cây qua dài, sắc nhọn kia sẽ chặn đứng chàng rất dễ dàng. Nhưng Dao Quang lại có chủ ý khác, nằm ngoài dự liệu của mọi người. Chàng điểm mũi kiếm vào đầu vũ khí của đối phương, mượn đà bay ra phía sau, hạ thân xuống đất, chặn đường rút lui.

Từ vị trí này, Dao Quang đánh thốc vào trong. Giờ đây Phó môn chủ Qua môn đã trở thành ba ba trong rọ. Sau lưng lão là Thuần Chân Thượng Nhân và Thần Bút Lực Sĩ. Không còn đường thoát, bạch y lão cắn răng chống đỡ, lòng thấp thỏm, chỉ sợ bị tập kích vào lưng.

Trong tâm trạng pháp phòng ấy, lão lộ rõ sơ hở nên không tránh nổi chiêu tuyệt kiếm của Dao Quang. Chàng đã dùng đến chiêu “Vụ Mê Nhân Nhân”. Kiếm khí mịt mờ như sương, kiếm kinh rút lên như xé lụa.

Lão bạch y tuyệt vọng, điểm liên mười tám thức vào màn sương

kiếm. Đến thức cuối cùng, lão phát hiện mũi qua không chạm vào trường kiếm của đối phương. Và chỉ một sát na sau đó, mũi kiếm lạnh toát của Dao Quang đã đặt vào yết hầu của nạn nhân.

Lão bạch y nhắm mắt chờ chết, không ngờ Dao Quang chỉ điểm huyết, đoạt vũ khí rồi thu kiếm lại. Quần hùng mừng rỡ, reo hò tán thưởng kiếm thuật vô song của chàng trai trẻ.

Dao Quang cấp lão bạch y vào nách, bước ra đầu hẻm núi, vận công quát lớn :

– Bách Biến Ma Quân! Nếu lão chịu lui binh, ta sẽ tha cho Phó môn chủ Qua môn!

Bách Biến Ma Quân là một lão nhân cao gầy, mặt sáng như trăng rằm, râu ba chòm đen nhánh, khí độ oai phong. Nếu không biết rõ, chẳng ai có thể ngờ rằng con người có dáng dấp tôn quý kia lại là một đại ác ma tanh máu.

Ma quân đã chứng kiến cảnh Dao Quang bắt sống bạch y lão. Lòng rất e dè, ông ta gần giọng hỏi :

– Tiểu tử, ngươi là ai? Sao lại dám chống đối lão phu?

Dao Quang cười nhạt :

– Tại hạ là ai cũng chẳng quan trọng, chỉ cần tôn giá rút quân ngay!

Bên cạnh Ma quân còn có tám, chín lão nhân bạch bào, tay cầm qua. Họ là đệ tử của Qua môn nên rất lo lắng, thì thầm với Vệ Chuyển Luân. Ma quân gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý, rồi cao giọng nói :

– Lão phu đồng ý lui binh để chuộc mạng Ngoã phó môn chủ. Nhưng tiểu tử ngươi phải ở lại cùng lão phu thử thách ba trăm chiêu. Đây là điều kiện tối hậu!

Quần hùng phía sau Dao Quang xầm xì lo ngại, sợ chàng không thoát khỏi độc thủ của đại ma đầu tám mươi lăm tuổi này. Nhưng Dao Quang đã ứng tiếng :

– Được! Tại hạ nhận lời. Phiền tôn giá cho thủ hạ giãn ra!

Đạo Hạnh chân nhân bước đến buồn rầu bảo Dao Quang :

– Thí chủ vì người khác mà liều thân, nghĩa khí này át cả vầng nhật nguyệt, khiến bọn bản đạo vô cùng kính phục. Nhưng Vệ lão ma võ nghệ cao siêu, công lực thâm hậu. Mong thí chủ phải bảo trọng, nếu thấy nguy phải đào tẩu ngay!

Dao Quang mỉm cười :

– Chân nhân cứ yên tâm! Đệ tử chẳng phải là kẻ lụy vì hư danh. Và khi đã bỏ chạy thì khó ai theo kịp.

Chàng quay sang dặn dò người thân :

– Tam vị hãy đưa ba người trong Lục ác về khách điểm trước. Nếu đến tối mà tại hạ không trở lại thì hãy giết họ đi và rời Thành đô về Nam Xương gấp!

Thấy chàng dặn dò hậu sự. Thần Bút mỉm lòng cầu nhàu :

– Nếu không chắc thắng thì Quang nhi còn cố sức làm gì?

Dao Quang cười buồn :

– Di mệnh của ân sư, tại hạ không thể không thực hiện. Nếu lần này không đấu với Ma quân thì e rằng mai hậu khó mà gặp được.

Tà Kiếm, Quỷ Dao lặng lẽ nhìn chàng lần cuối, gật đầu chào rồi quay bước.

Quần hùng đã trở vào trong cốc, vác tù nhân ra. Lúc đi ngang qua Dao Quang, họ đều kính cẩn cúi đầu và biết chính chàng đã ban cho họ sự sống còn. Thuận Chân Thượng Nhân đi sau cùng, cười rất tươi và nói:

– Lão nạp thiên định sáu mươi năm có được chút tuệ quang nên biết rằng thí chủ không thể chết hôm nay. Xin hẹn gặp lại ở chùa Giác Hải trong thành.

Dao Quang vòng tay đáp lễ :

– Đệ tử sẽ sớm tìm đến hầu chuyện thiên sư!

Thái độ an nhiên, vô úy của Dao Quang, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, khiến Thượng nhân hài lòng, ông gật gù bỏ đi.

Dao Quang giữ chặt bạch y lão, đứng trước cửa sơn cốc, dõi nhìn theo bóng quần hùng xa dần. Khi biết họ đã ở khoảng cách an toàn. Chàng giao con tin cho Thần Bút, bước lên hai trượng, bình thản nói :

– Mời Vệ tôn giá chỉ giáo cho vài đường kiếm!

Bách Biến Ma Quân từ lâu đã nổi tiếng giang hồ nhờ võ công quán thế nhưng ưu điểm số một của lão lại là cơ trí. Họ Vệ thông minh tuyệt thế, xảo quyệt có thừa nên được người đời tặng cho danh hiệu Bách Biến. Ngoài ra, lão còn sở trường pho Bách Biến kiếm pháp và khinh công “Bách Biến Ma Ảnh”.

Hai mươi ba năm trước, Ma quân bày độc kế, dẫn dụ võ lâm chính tà vào khu rừng rậm dưới chân núi Tần Lĩnh. Lão nhốt họ trong trận kỳ môn, phóng độc, phong tỏa võ công và bỏ đói, bắt mọi người phải

thê độc suốt đời qui phục lão.

May thay, Lư Sơn Tiên Ông đến kịp, dả thương Vệ Chuyển Luân, phá trận cứu người. Ma quân bị đâm thủng ngực trái nhưng vẫn đào tẩu được và biệt dạng cho đến hôm nay.

Trong trận ấy, có khá nhiều đệ tử Bạch đạo bỏ mạng vì không chịu nổi đói khát. Nghe vậy, khi nghe tin Ma quân ẩn náu ở Đường gia trang, các phái đã cho người thăm dò ngay.

Sau khi xuống núi, Dao Quang đã dốc sức điều tra hạ lạc của Ma quân, song song với việc tìm lại gia đình. Hoàng thiên có mắt đã dun dủi cho chàng quen với một gã họ Đường và tìm được Ma quân.

Giờ đây, Dao Quang quyết diệt trừ đại họa cho võ lâm và bách tính Trung Hoa. Họ Vệ tuy đã tám mươi lăm, nhưng học được thuật trụ nhan nên da dẻ mịn màng, trẻ như mới năm mươi, và sẽ còn sống rất thọ. Do vậy, lão mới nuôi dưỡng tâm làm Hoàng đế.

Giờ đây, chúng ta sẽ trở lại cuộc chiến, vì Vệ ma quân đã xuống ngựa, bước đến trước mặt Dao Quang.

Là người giáo hoạt, gian hùng, Vệ Chuyển Luân cực kỳ thận trọng, không vì đối phương trẻ tuổi mà khinh thường. Lão chiếu đôi nhãn thần sáng rực quan sát dung mạo và phong thái của Dao Quang. Bộ não thông tuệ của lão đã thâm đoán ra lai lịch của chàng trai. Ma quân dừng bước cách Dao Quang hai trượng, lạnh lùng cất tiếng :

– Té ra người là học trò của lão già Lư Sơn! Trình sát của lão phu đã mai phục ở chân núi mấy năm trời, cuối cùng đã chờ được ngày Lư Sơn lão quỷ châu trời, và người xuống núi với dải khăn trắng trên đầu!

Dao Quang biết lão nhục mạ Tiên ông để khích nộ mình nên không hề nổi giận, chàng gật gù :

– Tội nghiệp cho tôn giá vì quá sợ hãi tiên sư nên phải trốn tránh suốt hai chục năm trời. Nhưng dù người đã cỡi hạc qui tiên thì vẫn còn tại hạ đây, tôn giá đừng mong sinh cường!

Nghe Dao Quang xác nhận Tiên ông đã chết. Ma quân nhẹ nhõm, ngựa cổ cười vang :

– Lư Sơn đạo sĩ đã xuống địa ngục thì lão phu còn phải sợ ai nữa?

Tuy cười cợt nhưng mắt lão không hề rời Dao Quang vì biết chàng sẽ nhân cơ hội này mà xuất thủ trước. Trong hai mươi năm ẩn dật, lão có dư thời gian để hồi tưởng, chiêm nghiệm những chiêu kiếm mà Tiên ông đã thi triển. Với trí nhớ tuyệt luân, Ma quân đã ghi nhận được khá nhiều thông tin từ sau trận đánh. Nên giờ đây, Dao Quang ra một chiêu

mà lão đã từng nghiên cứu thì chàng khó lòng mà thoát chết. Thường thì, khi tấn công bằng thuật ngự kiếm, các kiếm thủ thường dùng những chiêu gốc.

Quả thực, lão đã đoán trúng vì Dao Quang bay đến như ánh chớp, kiếm quang rực rỡ dưới ánh nắng chiều, kiếm ảnh thấp thoáng những điểm long lanh. Năm xưa, Tiên ông đã đả thương Ma quân bằng chiêu “Thu Độ Tà Dương” này (chiều dẫm sương thu).

Vệ Chuyển Luân mừng rỡ vì lão đã tìm hiểu chiêu này chu đáo nhất. Và bản thân đã từng chứng thực rằng, mục tiêu cuối cùng của chiêu kiếm sẽ là ngực trái.

Ma quân đặc ý vùng kiếm giải phá, thép chạm nhau từng nhịp nhưng do tốc độ quá nhanh nên nổi lại thành từng tiếng ngân dài.

Vệ Chuyển Luân thấy đối phương thọc kiếm vào ngực trái mình liền nghiêng sang phải, và đâm liên bốn thức chắc mẫm sẽ giết được kẻ địch. Lão đã áp dụng câu “tri kỷ tri bỉ” nên không thể thất bại được.

Nào ngờ, từ bàn tay tả đang bắt kiếm quyết của Dao Quang bay ra ba mảnh thép đen sì, uy hiếp mặt và cổ Ma quân.

Thì ra, Dao Quang tự biết không đủ công lực đối phó với đại ma đầu nên từ lâu đã khổ luyện thủ pháp phóng ám khí để phối hợp với trường kiếm. Đây sẽ là sự bất ngờ lớn đối với Ma quân vì suốt đời Lư Sơn Tiên Ông chưa từng dùng đến ám khí.

Dao Quang học được tuyệt kỹ Hắc Thiết Yển là do tình cờ. Năm mười bốn tuổi, trong lúc lượm lợi tử sách của ân sư, chàng tìm được quyển sách mỏng cũ kỹ, giấy úa vàng vì năm tháng, tựa đề của nó là Ám Yển Thủ Lục. Nét chữ bên trong mềm mại, uyển chuyển, đúng là nét chữ của nữ nhân.

Dao Quang mang ra hỏi sư phụ thì Tiên ông vuốt chòm râu bạc, mắt dõi nhìn về hướng trời tây xa xăm mà kể :

– “Tám mươi năm trước, trong võ lâm nổi lên một bậc anh thư nhan sắc phi phàm, giỏi cả kiếm thuật lẫn nghề ám khí, danh hiệu Hắc Thiết Yển, tên gọi Minh Thu Dung. Tuy mới hai mươi bốn tuổi mà tên tuổi nàng đã lẫy lừng vùng Tây bắc vì tính hiếu sát.

Năm ấy, lão phu mới gần tam thập, lòng hiếu thắng còn rất vượng nên đã xách kiếm đi Túc Châu tìm Hắc Thiết Yển.

Khi đến nơi, lão phu mới biết lời đồn là sai sự thật. Nạn nhân của Hắc Thiết Yển chỉ toàn là lũ ác đồ đáng chết. Những đã lỡ suốt mấy ngàn dặm đường, lão phu đành tìm đến Minh gia trang xin tử thí.

Sau tám trăm chiêu, lão phu khiến nàng rơi kiếm. Minh tiểu thư không hề giận mà còn khấn thiết mời ở lại vài ngày. Thế rồi tình cảm phát sinh, lão phu và nàng nên duyên giai ngẫu.

Đau đớn thay, hai năm sau nàng qua đời khi sinh đứa con đầu lòng. Lão phu như kẻ mất hồn, mang ít di vật của người vợ bạc mệnh, trở lại Trung Nguyên và mang ý định xuất gia.

Nay Quang nhi vô tình tìm thấy bí kíp, tức là có duyên với sư nương. Hãy cố rèn luyện để tuyệt học khỏi thất truyền”.

Nguồn cơn của loại ám khí Hắc Thiết Yến là như thế, giờ chúng ta sẽ quay lại để xem Bách Biến Ma Quân ứng phó ra sao?

Quả không hổ danh đệ nhất ma vương, trong lúc hiểm nghèo ấy, Vệ ma đầu hé miệng thối ra một luồng chân khí có mùi thơm, đây chính là một trong những tà công đã thất truyền.

Trăm năm trước, giang hồ có một cao thủ danh hiệu là Thần Phong Tẩu. Lão đã sáng tạo ra một môn Phúc Khí độc công, có thể thối một hơi đánh vỡ sọ người ở khoảng cách nửa trượng. Ngoài ra, luồng khí ấy còn chứa chất tuyệt độc, đối phương chỉ ngửi phải cũng đủ bủn rủn tứ chi!

Dao Quang đã uống một viên Giải độc thần đan lúc vào cốc nên giờ đây không sợ độc. Nhưng khi giải được hết tác dụng vì bị cơ thể thải ra theo mồ hôi thì chàng sẽ lâm nguy.

Do vậy, Dao Quang dồn toàn lực, đem hết sở học ra thi thố, hòng sớm kết liễu đối phương.

Nhưng càng đánh, chàng mới thức ngộ rằng việc mình cầm cự ngàn chiêu với ân sư chẳng có nghĩa là sẽ khó mà thua Ma quân.

Thầy trò tử kiếm thì lòng không có sát khí và toàn dùng những chiêu quen thuộc. Ngược lại, giờ đây Ma quân và chàng đang ở thế một mất, một còn. Pho Bách Biến kiếm pháp cũng quý dị hơn hẳn những gì Tiên ông từng gặp và dạy Dao Quang giải phá.

Thêm vào đấy, những luồng kinh phong từ miệng Ma quân thực vô cùng đáng sợ. Lão sở hữu đến bảy mươi năm công lực, gấp đôi Dao Quang nên có dư chân khí để dồn vào những đòn Phúc Khí độc công.

Vết thương trên mặt không nặng nhưng lại khiến cho Ma quân vừa thẹn, vừa giận. Lão là người cao ngạo nên không thể chấp nhận việc mình bị trúng kế của một thằng nhãi ranh.

Ma quân bật cười ghê rợn, mắt như đổ lửa, xuất toàn những chiêu độc ác và mãnh liệt, quyết phân thây đối thủ.

Ngoài kia, Thần Bút Lực Sĩ cao giọng, đếm đến chiêu thứ hai trăm. Giọng lão bắt đầu run vì tả thủ họ Vệ đột ngột vươn dài, vồ tréo một chưởng vào ngực trái Dao Quang. Chàng trai nghiêng mình né tránh, bị chưởng kinh đánh phốt vào vai. Tả thủ Dao Quang tê điếng, trở thành vô dụng.

Cùng lúc ấy, chàng trúng thêm ba kiếm vào ngực. Vết thương không sâu nhưng cũng đủ để máu loang ướt bạch bào.

Thấy Ma quân kiếm thông kiếm chưởng, Dao Quang vội thi triển kiếm pháp Lư Sơn đến mức chót, khống chế cả bàn tay tả đối phương. mấy lần lão xuất thủ đều nghe huyết Lao Cung lạnh toát, vội rút về.

Nhưng cũng vì vậy mà lưới kiếm thưa hơn nên Dao Quang lại vướng thêm sáu vết thương nữa, khi né tránh đạo khẩu phong của Ma quân.

Thân trước chàng giờ đây đầm máu từ vai đến bụng. Chân khí cạn dần theo lượng máu thoát ra. Nếu là người khác thì đã không cầm cự nổi đến giờ này, trước một kẻ có công lực cao thâm và tinh thông nhiều tuyệt học như Bách Biến Ma Quân.

Dao Quang chẳng sợ chết nhưng lại hối tiếc vì đã không hoàn thành được di mệnh của ân sư. Chàng không ngờ bản lãnh của Ma quân lại cao siêu đến nhường này.

Tuy nhiên, Thần Bút Lực Sĩ đã quát vang :

– Tam bách chiêu!

Vệ Chuyển Luân không hề dừng tay, miệng cười khanh khách như diễu cợt Thần Bút và Dao Quang. Hạ lão giận dữ, quát như sấm :

– Sát!

Thế là từ bìa rừng vang lên tiếng reo hò náo động và một đội quân đông đảo ùn ùn tiến vào. Đi đầu là Chưởng môn, trưởng lão hai phái Nga Mi, Thanh Thành và Tà Kiếm, Quỷ Dao.

Xa hơn nữa là đoàn quân triều đình với cờ xí rợp trời, trống trận thúc vang.

Vệ Chuyển Luân không sợ quần hùng vì lão mang theo đến bốn trăm đệ tử kiêu dũng nhưng lão lại không muốn đối địch với quan quân, ảnh hưởng đến đại cuộc sau này.

Trước khi rút quân, lão ác ma đánh chiêu tối hậu, kết liễu gã kinh địch trẻ tuổi. Nếu để chàng khổ luyện thêm vài năm, ắt trở thành cái gai khó nhổ.

Diễn tả thì lâu nhưng ý nghĩ đi rất nhanh, do vậy Thần Bút không kịp chạy đến hỗ trợ Dao Quang.

Vệ Chuyển Luân đánh mặt, xuất một chiêu như sấm sét, lão đã dồn đến tám phần chân khí nên lực đạo vô cùng mãnh liệt. Lưỡi thép của Dao Quang bị xuyên thủng và Ma quân đâm thẳng vào ngực chàng.

Nào ngờ, người Dao Quang bất ngờ ngã thẳng về phía sau, thân hình dán sát mặt cỏ. Đồng thời, chàng phóng kiếm vào mặt đối phương. Đương nhiên, Vệ lão ma đầu dễ dàng cử kiếm gạt đi. Nhưng lão kinh hoàng nhận ra một lưỡi thép đen sì đang bay vào huyết Khí Hải của mình.

Trong trận đấu, Ma quân đã nhiều lần thử thách, dụ dỗ cho đối thủ phóng ám khí, mà không hề thấy chàng ra tay. Lão bèn kết luận rằng Dao Quang đã hết vốn. Nào ngờ gã tiểu tử lì lợm này lại để dành mũi ám khí cuối cùng cho phút tối hậu.

Khoảng cách quá gần, Ma quân chỉ còn cách nghiêng mình để cứu lấy tử huyết. Chịu để ám khí cắm vào huyết Phúc Kết, rồi lão vung tả chưởng giáng xuống.

Nhưng Dao Quang đã lăn tròn ra xa, thoát khỏi chưởng kinh kia trong gang tấc. Và may thay, Thần Bút Lực Sĩ đã đến nơi, còn bọn Quỷ Dao cũng cách không xa. Hạ lão nóng ruột, chẳng kể tử sinh, nhảy xổ vào Bách Biến Ma Quân. Lão để lộ sơ hở rất nhiều nhưng với thần lực kinh nhân dù bị đâm trúng cũng vẫn còn đủ sức đả thương kẻ địch.

Ma quân hậm hực phi thân về hướng Tây, miệng ra lệnh lui binh.

Lúc Thần Bút rời con tin thì hai đệ tử Qua môn lao về phía Phó giáo chủ. Nhưng rất tiếc là Dao Quang đã tính đến điều ấy, chồm lên lướt đi và chạm mục tiêu trước.

Hai lão kia sợ hãi van xin :

– Xin các hạ đừng làm hại mạng Ngoã nhị sư huynh.

Dao Quang mỉm cười, gạt đầu, dựng đứng tù nhân lên, giải tỏa Á huyết, rồi nghiêm nghị hỏi :

– Nếu tại hạ tha mạng thì Qua môn có chịu ly khai Thiên Cơ giáo hay không? Nay Bách Biến Ma Quân mưu phản, trước sau gì cũng gây cảnh binh đao khói lửa trên đất Tây Hạ. Chẳng lẽ tôn giá không thương người đồng chủng ở quê hương mình?

Lão bạch y này tên gọi Ngoã Quyền, cao thủ số hai Qua môn, lão râu rĩ đáp :

– Môn chủ sư huynh muốn làm vua đất Tây Hạ, tách khỏi Trung Hoa nên mới bị Vệ Chuyển Luân dụ dỗ. Dù lão phu có hiểu đại nghĩa mà thề thốt thì cũng vô ích! Người Hồi không quen nói dối, các hạ cứ

giết ta đi!

Dao Quang lắc đầu :

– Tôn giá vì lệnh trên mà làm, xét ra tội không lớn. Xin tôn giá trở về cố thổ, thuyết phục quý Môn chủ. Hãy nói với ông ta rằng Vệ Chuyển Luân chưa phải là cao thủ có võ công vô địch thiên hạ và chắc chắn sẽ thất bại. Tại hạ chỉ cần khổ luyện thêm một, hai năm là có thể giết được Ma quân. Trận đấu mà tôn giá đã chứng kiến hôm nay đã chứng minh cho điều ấy. Vả lại, các phái võ lâm Trung Nguyên đã đoàn kết một lòng, chẳng để cho Ma quân múa gậy vườn hoang đâu!

Nói xong, chàng giải huyết và phủ bụi trên y phục Ngõa Quyền. Họ Ngõa cảm động, vỗ vai chàng :

– Hảo thiếu niên! Khí độ của ngươi khiến lão phu phải bái phục và sinh lòng yêu mến. Lão phu sẽ cố cảnh tỉnh đại sư huynh. Nếu y không nghe, lão phu sẽ vào Trung Nguyên giúp ngươi một tay. Lão phu là Ngõa Quyền, còn tiểu huynh đệ tên gì vậy?

Biết lão hoàn toàn thành thực, Dao Quang vui vẻ đáp :

– Ngõa lão ca cứ đến Hiên Viên gia trang, bên hồ Bá Dương, sẽ gặp được Dao Quang này.

Trong lúc họ trò chuyện thì bảy người còn lại của Qua môn đã đến đứng chung quanh, tuy thủ hạ của Ma quân đã chạy hết. Họ chẳng hề sợ hãi dù vòng ngoài đầy đặc quần hùng và quân triều đình. Dao Quang quay ra, nói với Tả Kiếm :

– Hoắc hộ vệ mau tìm cho các hảo hán Qua môn mười con tuấn mã!

Ngõa Quyền xua tay :

– Không cần đâu, ngựa Tây Hạ rất thông linh, chỉ cần nghe gọi là chạy đến ngay!

Lão không vòng tay chào mà ôm chặt Dao Quang để từ biệt. Chín lão già kia cũng làm như vậy.

Họ vừa đi xong thì Dao Quang lão đảo ngã xuống. Chàng đã cố giữ tư thế hiên ngang, để tạo niềm tin cho những vị khách Qua môn!

Mọi người òa lên kinh hãi, còn Tả Kiếm cùng Quỷ Dao vội quì xuống, cởi y phục chủ nhân ra xem xét.

Chỉ hơn nửa khắc sau, những vết thương trên người Dao Quang đã được rửa sạch bằng rượu và được băng bó bằng thuốc kim sang tốt nhất của phái Thanh Thành. Ngoài ra, chàng còn được uống ba viên Nga Mi thần đan.

Dao Quang ngủ vùi, được Quỷ Dao công trên vai, theo quần hùng rời Thiên Tĩnh cốc.

Trước đó, Tà Kiếm đã gọi lão đại Thành đô là Tang Môn Kiếm Hà Phương đến. Gã đưa cho họ Hà tám ngân phiếu ngàn lượng bạc và bảo :

– Số bạc này để thưởng cho người và anh em côn quang trong thành!

Hà Phương định từ chối nhưng không dám, đành nhận lấy. Tà Kiếm cũng thưởng ngàn lượng bạc cho bọn hóa tử Phân đà Cái bang.

Thì ra quần hùng không cam tâm để Dao Quang chết, nên sau khi tìm được chỗ an trí những người đang mê man liền quay lại Thiên Tĩnh cốc. Nhưng nhân thủ của họ chỉ độ hai trăm nên rất ít hy vọng chiến thắng. Vì vậy, Tà Kiếm đã bảo Tang Môn Kiếm Hà Phương đưa mình đến doanh trại lãnh binh trong thành. Với số bạc hai ngàn lượng, lão quan già kia vui vẻ cho mượn quan phục, chiêng trống, cờ xí và gươm giáo.

Sau đó, Hà lão đại và Độc Tí Cái huy động mấy trăm gã ăn xin và du đảng, cho giả làm quan binh triều đình để dọa khiếp Bách Biến Ma Quân.

### III

Quần hùng kéo nhau về nhà của Tang Môn Kiếm, nơi đang chứa những nạn nhân trong Thiên Tĩnh cốc. Tòa trang viện này rất rộng nhưng chẳng thể đủ giường chiếu cho hơn năm trăm người. Do vậy, người bệnh nằm san sát trên sàn và cả hành lang.

Đầu canh một, Dao Quang tỉnh dậy, lập tức viết được phương giải độc. Và đến cuối canh hai thì ba trăm nạn nhân thoát khỏi tình trạng mê man. Riêng ba đại ác nhân thì bị Dao Quang điểm huyết, phong tỏa chân khí rồi mới cho uống thuốc giải.

Họ tỉnh dậy ngỡ ngác dụi mắt vì ánh đèn nến sáng rực. Có giọng ai trầm ấm, hòa nhã :

– Mời ba vị thí chủ ngồi lên ghế, bọn lão nạp có chuyện muốn bàn.

Nhận ra công lực bị bế tắc, ba đại ma đầu hậm hực ngồi vào ghế trống. Sách Huyết Dao cười nhạt :

– Chính tà lưỡng lập. Hiện nay hai phái Nga Mi, Thanh Thành có gì để nói?

Đạo Hạnh chân nhân nghiêm trang nói :

– Tam vị giết người không gớm tay, có chết cũng đáng tội. Nhưng

người cứu tam vị ra khỏi Thiên Tĩnh cốc lại là Hiên Viên công tử đây. Vì vậy, việc giết hay tha là do y.

Ba hung thần ngờ ngàng nhìn chàng trai áo xanh đang ngồi giữa hai vị Chưởng môn. Đại Phú bảo chủ cũng ngồi trong bàn. Lão hết lòng khâm phục Dao Quang nên ngửa miệng nói ngay :

– Tam vị đừng thấy y trẻ tuổi mà xem thường. Y là học trò của Lư Sơn Tiên Ông, trong trận vừa rồi đã đả thương cả Bách Biến Ma Quân đấy.

Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Dao giật mình, e ngại. Nhưng ánh mắt của Quỷ phu nhân lại lộ vẻ thích thú, ngưỡng mộ. Dao Quang hắng giọng :

– Nay Bách Biến Ma Quân ôm mộng làm Hoàng đế. Trước tiên tóm gọn võ lâm, dùng làm đạo quân tiên phong để tạo phản. Chư vị tuy thuộc tà môn nhưng cũng là bậc anh hùng cái thế. Tại hạ mong mỗi ba vị hồi đầu, góp sức cùng võ lâm tiêu diệt đại họa cho giang hồ và bách tính.

Miêu Diện Nhân Ma trợn mắt đáp :

– Nếu người thực lòng khuyến thiện thì hãy mau giải huyết cho bọn lão phu, đừng ở thế thượng phong mà uy hiếp.

Sách Huyết Dao gật gù :

– Đúng vậy! Lão phu thà chết chứ không để ai đe dọa cả.

Quỷ phu nhân bỗng cất tiếng. Mặt bà xấu xí vì những vết vằn đen như trong hát tuồng nhưng giọng nói lại cực kì thanh tao, trong trẻo :

– Hai người kia nói chí phải! Mong công tử giải huyết cho bọn ta, cùng nhau đại phá Đường gia trang. Nếu không giết được Ma quân thì sẽ tính đến chuyện liên thủ.

Hai lão ma kia tán thành :

– Quách hiên muội nói đúng ý bọn ta. Mỗi hận Thiên Tĩnh cốc này quả chẳng thể nuốt trôi.

Dao Quang nắm đằng chuôi nhưng không thể nhượng bộ quá dễ dàng, chàng nhăn trán như cân nhắc rồi mới đáp :

– Chư vị không hợp tác cũng chẳng sao, chỉ cần lập trọng thệ rằng suốt đời không làm tay sai cho Bách Biến Ma Quân.

Điều chàng đưa ra rất hợp lý vì đối phương có địa vị cao cả trong võ lâm, tất chẳng bao giờ chịu qui phục ai.

Ba ma đầu gơ tay thề thốt và được Dao Quang giải khai huyết đạo.

Chàng còn nói :

– Thủ hạ của ba vị đã được giải mê, hiện đang ở trong trang.

Hai lão già mừng rỡ, đứng phắt lên :

– Nếu thế thì bọn lão phu đưa chúng đi ngay. Hẹn sáng sớm có mặt tại trước cổng Đường gia trang.

Họ đi rồi mà Quỷ phu nhân vẫn còn ngồi lại, bình thản nhấp trà. Bà vui vẻ nói :

– Tiện thiếp chỉ có một mình, xin được ở đây làm khách của công tử.

Ánh mắt của bà trong sáng, nồng ấm, khiến Dao Quang nghe là lạ, và hình như chàng có hảo cảm với nữ nhân quái dị này. Dao Quang vòng tay đáp :

– Xin phu nhân cứ tùy tiện, nơi này rất đầy đủ tiện nghi.

Quỷ phu nhân đứng lên, nghiêng mình chào mọi người rồi đi theo ả tỳ nữ hầu trà. Thần Bút Lục Sĩ gãi đầu :

– Lạ thật! Sao phong thái của mụ La Sát này lại khiến lão phu nghi ngờ cả cái ác danh đã nhiều năm nhỉ?

Đại Phú bảo chủ cười nhạt :

– Quỷ phu nhân tuy mới nổi tiếng độ mười lăm năm nay nhưng ác tích không ít. Tổng cộng đã có gần trăm người ở Vân Nam, Quý Châu và Tứ Xuyên bị mụ giết. Do vậy, Quách Phi Bình mới được thiên hạ xếp vào nhóm Giang hồ Lục ác!

Dao Quang bỗng nhớ đến sư nương Hắc Thiết Yến, liền buột miệng:

– Biết đâu nạn nhân của bà ta toàn là kẻ ác thì sao?

Thần Bút Lục Sĩ phủ nhận :

– Cuối năm ngoái, Quỷ phu nhân đã giết một lão chưởng quỹ hiền lành ở Tràng An, chẳng vì lý do gì. Hạ thủ xong, mụ ta biến mất như bóng ma, mặc cho quan quân đóng chặt cửa thành, lục soát mấy ngày trời!

Thuần Chân Thượng Nhân gật gù :

– Quách nữ thí chủ là đệ tử của Quỷ giáo ở đất vân Nam, giỏi nghề cải trang thì ai mà bắt được!

Đạo Hạnh chân nhân hứng thú khen :

– Té ra Thượng nhân biết rõ lai lịch sư thừa của Quỷ phu nhân?

Thiên sư vui vẻ đáp :

– Lão nạp tình cờ đọc được quyển Vân Du Ký của sư thúc tổ bốn môn nên có chút kiến văn về Quỷ giáo. Tà phái này hiện diện ở vùng núi Bảo Sơn, tiếp giáp với Miến Điện. Họ sở trường bốn công phu là phép đánh roi, khinh công, thuật hóa trang và nghề độc dược.

Dao Quang hỏi ngay :

– Bẩm thiên sư! Vậy phải chăng gương mặt vắn vện kia là giả?

Thượng nhân lắc đầu :

– Ngược lại, đó chính là chân diện mục vì tín đồ Quỷ giáo đều phải xăm lên mặt những vết đen như vậy!

Dao Quang nghe vết thương trên người đau rát, xin phép vào phòng nghỉ trước. Tà Kiếm, Quỷ Dao theo sau và đứng trấn giữ cửa phòng.

Lát sau, Dao Quang bỗng nghe tiếng Quỷ phu nhân :

– Phiền nhị vị cho phép tiện thiếp được gặp Hiên Viên công tử.

Tà Kiếm lạnh lùng bảo ngay :

– Công tử đang mệt vì thương tích, không thể tiếp khách được.

Dao Quang nói vọng ra :

– Cứ để phu nhân vào, ta vẫn còn thức.

Quỷ Dao Mạc Sương mỉm cười, thò tay đẩy cửa mời khách và đi theo sau, tay đặt lên cán đao để phòng bất trắc.

Quỷ phu nhân thấy Dao Quang đang ngồi bên kỷ trà, thản nhiên an tọa chẳng cần mời mọc. Bà dịu giọng :

– Bọc hành lý của thiếp treo trên ngọn cây tùng cao nhất, ở bìa cánh rừng trước cổng Thiên Tĩnh cốc. Mong công tử phái người đến đó lấy giùm. Thiếp là nữ nhân nên chẳng thể mặc mãi bộ y phục dơ dáy này!

Vẻ thẹn thùng hiện rõ trong ánh mắt bối rối, long lanh. Dao Quang thầm khen bà ta có đôi mắt rất đẹp. Chàng từ tốn đáp :

– Phu nhân cứ an tâm về phòng. Tại hạ sẽ cử Mạc hộ vệ đi lấy.

Mạc Sương lập tức quay bước, thi hành mệnh lệnh. Quỷ phu nhân vái tạ rồi đi ra.

Cũng như Tà Kiếm, Quỷ Dao đã được Dao Quang dạy cho thân pháp “Khinh Yển Ngự Phong” nên chỉ hai khắc sau, gã đã bước vào phòng, xoa tay nói :

– Thuộc hạ đã trao túi hành lý cho mục La Sát kia.

Tà Kiếm đang ngồi uống trà với Dao Quang, liền mỉm cười :

– Người đã lục soát chưa?

Mạc Sương ngồi xuống, uống cạn chén trà nguội, đắc ý đáp :

– Tất nhiên là tiểu đệ không bỏ qua thủ tục ấy. Nhưng ngoài quần áo, chỉ có những lọ sành đựng thuốc và không phải là thuốc độc. Về tiền bạc thì không hơn trăm lượng.

Ngoài kia vọng vào tiếng mõ báo canh ba, hai gã hung thần mời Dao Quang lên giường ngủ. Chàng lắc đầu giữ họ lại :

– Ta bị ám ảnh bởi trận đấu với Bách Biến Ma Quân nên không yên tâm mà ngủ. Hai người cứ ngồi đây trò chuyện cùng ta thêm một lát.

Tà Kiếm cười mát :

– Lần sau, thuộc hạ cùng Quỷ Dao sẽ liên thủ cùng công tử, lo gì không tiêu diệt được lão ta.

Dao Quang gật đầu :

– Đúng vậy! Một mình ta chẳng thể nào địch lại Ma quân.

Chợt có tiếng nữ nhân vang lên :

– Công tử chẳng còn cơ hội nữa đâu. Vệ Chuyển Luân đã rời khỏi Thành đô. Và chỉ hai tháng sau, dù công tử có liên thủ cùng mười người nữa cũng vô ích.

Quỷ phu nhân vừa nói vừa bước vào phòng, bà ta đã thay áo mới màu nguyệt bạch, vạt viền hoa văn bằng chỉ xanh. Tuy búi tóc trên đầu theo kiểu trung niên nhưng dáng dấp mảnh khảnh thon thả kia sao trẻ trung đến lạ lùng.

Quỷ Dao hậm hực :

– Khinh công của phu nhân đã khôi phục, sao còn bắt tại hạ đi lấy giùm bọc hành lý?

Quách nương hòa nhã :

– Không phải tiện thiếp muốn làm phiền công tử và tức hạ. Công lực thiếp khôi phục được là nhờ những viên linh đan trong bọc!

Dao Quang chìa tay :

– Mời phu nhân an tọa và chỉ giáo nguyên nhân những điều mà phu nhân vừa nói.

Quách nương vén áo ngồi vào ghế, đưa tay nhận chung trà do Dao Quang rót cho. Bàn tay bà trắng muốt, năm ngón thon dài, da dẻ mịn màng. Dao Quang chợt dạ nhớ đến thân thể ngọc ngà của đối phương.

Chàng nhìn kỹ vào gương mặt vằn vện sọc đen, nhận ra những nét

nhân mờ trên trán và khước mắt. Quỷ phu nhân đã xuất đạo mười lăm năm nay, ắt hẳn tuổi phải trên dưới bốn mươi.

Ngũ quan của Quách Phi Bình đoan chính và thanh tú. Nếu không có những vết xăm kia thì chắc bà rất kiều diễm. Dao Quang bị đôi mắt huyền sâu thẳm thu hút lúc nào không rõ, cứ thần thờ nhìn mãi.

Quỷ phu nhân mỉm cười trách móc :

– Tiện thiếp xấu xí thế này, đâu đáng để công tử chiêm ngưỡng như vậy?

Dao Quang giật mình thở dài :

– Phu nhân vốn là người có nhan sắc thiên kiều bá mị, vì cố gì lại gia nhập Quỷ giáo để suốt đời phải mang bộ mặt đáng sợ này?

Quách nương cúi đầu, lộ vẻ then thừng :

– Cảm tạ công tử đã tán thưởng! Tiện thiếp có ẩn tình chẳng thể nói ra được!

Dao Quang cười mát :

– Thôi được! Chúng ta sẽ quay lại chủ đề lúc nãy.

Quách nương nghiêm giọng :

– Năm ngoái, Bách Biến Ma Quân đã đến Bảo Sơn, dâng ngàn lượng vàng mời Quỷ giáo về làm vây cánh, lại hứa chia tỉnh Vân Nam cho Giáo chủ bốn giáo Lâm Tiểu Vương. Khi bị từ chối, lão bèn dùng số vàng ấy đổi một chậu Độc Hương Lê. Rằm tháng tám này cây sẽ kết trái, Ma quân ăn xong sẽ luyện thành lớp chót của pho Phúc Khí độc công. Lúc ấy, hơi độc trong bụng lão phóng ra có thể đánh vỡ sọ một con trâu và làm mê man một con voi.

Dao Quang cười thắm :

– Độc quả xuất xứ từ quý giáo, vậy phải chăng phu nhân có cách đối phó?

Quách nương bối rối lắc đầu :

– Rất tiếc là thiếp không đủ tài. May ra Giáo chủ bốn giáo là có cách.

Tà Kiếm quật cường hỏi lại :

– Dám hỏi phu nhân rằng chất độc khí kia có thấm qua da không?

Quách Phi Bình lắc đầu :

– Không. Chỉ ai hít phải mới lâm nguy.

Tà Kiếm cười nhạt :

– Thế thì chúng ta bế khí. Thay nhau tấn công.

Quý phu nhân che miệng cười :

– Lão ta đầu ngu dại gì để chúng ta vây đánh. Còn như đơn đấu thì chẳng ai địch lại.

Dao Quang tư lự :

– Đến nước này thì tại hạ phải cố thuyết phục Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Dao hợp tác. Phải có thật nhiều cao thủ mới hòng khống chế được Ma quân.

Quách nương lắc đầu :

– Muộn rồi! Lúc bị giam trong Thiên Tinh cốc, Ma quân đã cho họ nuốt một loại kỳ độc mãn tính để sau này thu phục. Lão nhận ra thiếp là người của Quý giáo nên không đụng đến, lúc ấy thiếp còn tỉnh táo nên thấy hết.

Dao Quang nghe mặt nóng bừng, tưởng Quách nương biết cả việc mình cởi áo bà mà thi triển phép Kim Châm Tỏa Mệnh. Nhưng Quý phu nhân nhìn chàng và nói thêm :

– Sau đó thiếp mê đi nên chẳng biết rằng lão ta còn hạ độc ai nữa chẳng?

Cả ba người ngấm ngầm thở phào, lén nhìn nhau. Quách nương thản nhiên cáo từ :

– Tam vị cứ bàn bạc. Tiện thiếp xin lui trước.

Dao Quang vội đứng lên tiễn khách, chàng nhìn theo ngơ ngẩn, lòng phập phồng nghi ngại. Mạc Sương nói đùa :

– Coi chừng bà ta bắt lỗi công tử xâm phạm cơ thể, đòi cưới thì nguy to.

Tà Kiếm bồi thêm :

– Thuộc hạ dám đánh cược rằng thân hình bà ta còn rất đẹp. Công tử nói thật đi!

Dao Quang bâng khuâng gật đầu :

– Đúng thế!

Hai gã hung thần cười khà khà, xách ghế ra ngoài cửa phòng canh gác.

Dao Quang cởi áo, lên giường cố dỗ dành giấc ngủ. Không hiểu sao chàng cứ bị ám ảnh bởi làn da và đôi ngọc nhũ tuyệt diệu của Quý phu nhân.

Sáng hôm sau, đệ tử Cái bang đến báo tin rằng lực lượng của Nhị Ác và Tam Ác đã rời khỏi Thành đô. Lúc ấy, Dao Quang mới hoàn toàn tin vào lời nói của Quỷ phu nhân. Trong bữa điểm tâm, chàng trình bày cho mọi người nghe về Độc Hương quả và mối nguy hại mai hậu. Ai nấy đều thấy lòng nặng trĩu, biết rằng phong ba sắp khởi.

Về việc hỏi tội Đường gia trang, Đạo Hạnh chân nhân đề nghị :

– Theo thiên ý của bản đạo thì chúng ta cứ chờ lực lượng của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái bang và Hoa Sơn đến rồi hẵng tấn công. Họ chẳng thể dọn nhà đi đâu mà sợ. Vả lại, thương thế của Hiên Viên thí chủ vẫn chưa lành hẳn. Cử tọa tán thành vì biết lực lượng hiện nay không đủ sức.

Quỷ phu nhân lên tiếng :

– Tiện thiếp sẽ tranh thủ thời gian để bào chế một ít giải dược vì ám khí của Đường môn rất lợi hại!

Ma Thương bảo chủ Hồng Nhật Thăng lỗ mãng chẳng kém thông gia là Đại Phú bảo chủ, lại có phần ngốc nghếch hơn. Lão cười chế diễu:

– Nếu Quỷ phu nhân có tài dụng độc như thế, sao lại bị té xỉu bởi làn khói mê trong Thiên Tĩnh cốc?

Câu hỏi của lão đã khơi dậy mối nghi ngờ trong lòng mọi người. Nhưng Quách nương đã giải thích :

– Chất độc trong võ lâm được chia thành ba loại, tùy theo xuất xứ từ vật liệu nào. Loại thứ nhất gọi là sinh độc, chế tạo từ các loài rắn, rít, nhện, bò cạp... Loại thứ hai là thảo mộc độc bào chế bằng cây cỏ... Loại thứ ba là khoáng độc, lấy từ lòng đất như thủy ngân, chu sa, thần sa... Loại độc mà Bách Biến Ma Quân sử dụng trong Thiên Tĩnh cốc là bột gỗ loài cây Mê Cúc. Tiện thiếp chỉ chuyên về sinh độc nên không khắc chế nổi! Nhưng Đường môn cũng dùng nọc rắn tẩm vào ám khí nên thiếp mới dám có chút tự tin.

Nàng trình bày rất minh bạch và hữu lý khiến Ma Thương bảo chủ cứng họng. Lão cố gỡ nhẹ bằng cách lăm bắm :

– Nhưng ai mà dám uống thuốc của Quỷ phu nhân đưa cho?

Câu nói này đã khiến Quỷ phu nhân đau lòng, ánh mắt chứa đầy vẻ tủi hổ. Dao Quang nhận ra, trầm giọng xen vào :

– Tại hạ xin bảo chứng cho lòng thành của Quách phu nhân. Nhưng nếu Hồng bảo chủ không tin tưởng thì cũng chẳng cần phải uống giải dược.

Hồng Nhật Thăng tuy phổi bò nhưng lại là người ân oán phân minh. Lão vô cùng biết ơn Dao Quang đã cứu mạng cho cha con lão và mấy chục đệ tử. Nay thấy chàng có ý giận, lão bối rối biện bạch :

– Công tử đã nói thế thì dù Quý phu nhân bắt nuốt rắn độc, lão phu cũng tuân mệnh.

Nói xong, lão cười hề hề, dáng điệu ăn năn, trông rất đáng thương và khô hài. Thuần Chân Thượng Nhân tùm tùm cười :

– Thiện tai! Thiện tai! Nay Quách thí chủ quyết chí hồi đầu khiến bọn lão nạp vô cùng phấn khởi. Xin thí chủ bắt tay vào việc bào chế giải dược cho.

Quý phu nhân tươi tỉnh, đứng lên ngay. Tà Kiếm sai Tang Môn Kiếm theo để Quách nương sai sử. Gã là thổ công đất này, thủ hạ lại đông đảo nên chỉ một canh giờ sau đã mua về đủ số dược liệu. Quách nương bỏ hết vào nồi đồng nấu sôi sùng sục, tự mình coi sóc cho đến tận nửa đêm.

Giữa canh ba, Dao Quang vẫn chưa ngủ, bước ra vườn ngắm trăng. Chàng đã bảo Tà Kiếm, Quý Dao về ngủ, không cần canh gác phòng chàng nữa. Vòng ngoài đã có đệ tử hai phái và ba bảo chia nhau canh giới, chẳng có gì đáng ngại cả!

Nhìn về phía nhà bếp cuối vườn, thấy Quý phu nhân vẫn lui cui củi lửa. Dao Quang bất nhẫn bước về phía ấy.

Quách nương quay lại nhìn, cười tươi như hoa nở, khoe hàm răng trắng đều :

– Công tử vẫn chưa ngủ sao?

Dao Quang cau mày hỏi lại :

– Sao phu nhân không nhờ người khác canh chừng giùm.

Quách nương xua tay :

– Không được! Mẻ thuốc này rất quan trọng, thiếp chẳng yên tâm giao cho ai cả!

Nhưng sau đó, bà nhìn chàng với vẻ quan hoài :

– Thương thế của công tử thế nào rồi?

Dao Quang ngồi xuống đẩy củi vào lò rồi đáp :

– Chỉ hơi đau vai. Chắc vài ngày nữa sẽ khỏi thôi!

Quý phu nhân cũng ngồi xuống trước lò cạnh Dao Quang, ánh lửa hồng chập chờn khiến gương mặt bà càng bội phần quái dị. Quách nương nhìn vào mắt chàng, cất giọng ôn nhu :

– Công tử có tin thiếp không?

Dao Quang gật đầu, bà sung sướng hỏi tiếp :

– Vì sao vậy?

Dao Quang bâng khuâng đáp :

– Tại hạ cũng không giải thích được, ở phu nhân có điều gì đó khiến tại hạ cảm thấy an tâm!

Quách Phi Bình nhoẻn miệng cười, đôi mắt đẹp sáng lên. Bà vươn tay tháo búi tóc trên đầu, lấy ra một viên sáp tròn nhỏ bằng trái nhãn. Bên trong viên sáp là một túi mật đã khô, trông giống viên ngọc màu đen. Quách nương dùng hai ngón tay búp măng đưa túi mật ấy chạm môi Dao Quang và nói :

– Thiếp xin tặng công tử món quà này, gọi là đèn ơn tri ngộ!

Dao Quang chẳng chút ngần ngại, hé miệng nhận lấy, nuốt ngay vào bụng.

Quỷ phu nhân bỗng cười khanh khách :

– Công tử mắc mưu rồi. Đây là một chất kịch độc, giết người trong chớp mắt!

Tiếng cười trong như ngọc, chẳng hề có chút sát khí nào.

Dao Quang cười hỏi :

– Đây là mật của loài rắn nào vậy?

Quách nương dịu dàng đáp :

– Trong vùng rừng rậm núi Bảo Sơn, có một loài rắn không vẩy, thân đen như mực, dài độ sáu tay. Nó không độc nhưng lại có đặc tính là dù bị chặt đứt đôi vẫn sống được, và chỉ một thời gian sau là cơ thể lại dài ra như cũ. Nay công tử nuốt mật nó thì bất cứ vết thương nào cũng sẽ lành lặn rất nhanh. Chỉ trừ khi bị đâm thủng tim hay chặt đứt đầu, kỳ dư khó mà chết được!

Dao Quang sững sờ :

– Vật trân quý như vậy, sao phu nhân lại ban cho tại hạ?

Quách Phi Bình ngượng ngùng đáp :

– Vì công tử xứng đáng được nhận kỳ trân này!

Dao Quang cảm động, lặng im một lúc rồi nói đùa :

– Nếu tại hạ bị chặt đứt chân tay thì liệu có mọc lại được không?

Quách nương che miệng cười khúc khích :

– Cần gì phải chờ da thịt tái sinh? Chỉ cần ráp phần bị cắt rồi

khâu lại cẩn thận là xong!

Dao Quang tròn mắt kinh ngạc, lòng bán tính bán nghi. Quách nương cười bí ẩn :

– Chắc công tử chưa tin hẳn? Nhưng cứ xin về phòng tĩnh tọa, dung hóa được lực vào huyết mạch!

Dao Quang tuân mệnh cáo từ và đến nơi đã thấy Tà Kiếm, Quỷ Dao chờ sẵn. Chàng biết hai gã thủ hạ trung thành đã nấp sau bếp theo dõi câu chuyện. Hoắc Thái thở dài :

– Sao công tử lại đặt niềm tin vào người đàn bà nổi tiếng hung ác ấy? Lòng dạ nữ nhân sâu như biển, ai biết mưu ta toan tính điều gì?

Dao Quang vỗ vai gã trấn an :

– Đừng lo! Ta có một trực giác rất sáng suốt, bất cứ kẻ nào gần ta mà nuôi sát khí trong lòng đều bị phát hiện. Ta hành công xong thì sẽ rõ hư thực.

Chàng bước vào phòng, cởi áo, lên giường ngồi tĩnh tọa. Được một vòng chu thiên, chàng nghe hơi ấm từ bụng theo luồng chân khí tỏa đi khắp nơi. Đến cuối canh tư, mệt rã tan hết. Dao Quang nghe cơ thể ấm áp, sung mãn. Đường như công lực của chàng đã tăng thêm một bậc!

Dao Quang vô cùng cảm kích trước món quà quý giá của Quỷ phu nhân. Chàng khoan khoái bước ra bảo thủ hạ :

– Tác dụng phi thường! Ta đã có thêm khoảng mười năm công lực!

Hai gã giật mình, vòng tay chúc mừng. Quỷ Dao cười khà khà :

– Nếu Quỷ phu nhân còn trẻ thì thuộc hạ cho rằng bà ta thâm yêu công tử nên mới tặng bảo vật vô giá này!

Dao Quang đỏ mặt gất :

– Người nói những gì thế?

Chàng quay lại giường, ngủ một giấc đến tận cuối giờ thìn. Nghe vết thương ngứa ngáy, chàng ngồi dậy, tháo băng. Kỳ diệu thay, tất cả đều đã kéo da non, dù chiều hôm qua vẫn còn rỉ máu!

\*\*\*

Trưa hôm ấy, lực lượng bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Cái bang đến nơi, các Chưởng môn hết lời cảm tạ Dao Quang, cùng chàng làm việc giáng ma.

Cơm nước xong, họ kéo nhau đến Đường gia trang, nhưng nơi này không còn một bóng người. Đường môn đã bỏ cả cơ nghiệp tổ tiên dọn

đến phương nào không rõ.

Quần hùng quay lại trang viện của Tang Môn Kiếm để nghỉ ngơi, định sáng hôm sau sẽ chia tay.

Trong bữa cơm tối, Bang chủ Cái bang Thần Thông Cái nghiêm giọng nói với Quỷ phu nhân :

– Lão phu biết rõ tôn chỉ của Quỷ giáo nên lấy làm lạ trước hành động giết người của tôn giá?

Quách nương nở nụ cười thê lương :

– Hai mươi năm trước, những người ấy đã tàn sát cả nhà của tiện thiếp, già trẻ đủ bảy chục người!

Thần Thông Cái trợn mắt :

– Té ra phu nhân là hậu duệ của Quý Châu Thần Dao Quách Văn Sinh. Vụ thảm án ấy đã làm chấn động võ lâm nhưng không ai biết căn nguyên. Vậy phải chăng hung thủ là Hồng Hoa hội đất Lô Châu đã bị tôn giá xóa sổ?

Quách nương gật đầu :

– Thưa phải! Mười lăm năm trước, tiện thiếp học xong võ nghệ, đại phá Tổng đà Hồng Hoa hội. Bọn họ sợ hãi phân tán khắp nơi. Mãi đến cuối năm ngoái, tiện thiếp mới tìm được kẻ chủ hung là lão Hội chủ Tăng Sơn ở Trường An.

Thần Bút gật gù :

– Thì ra lão chưởng quỹ Tam Nguyên tửu lâu lại là Hội chủ Hồng Hoa hội cải trang!

Dao Quang nghe xong câu chuyện, biết rõ Quỷ phu nhân không phải là kẻ ác. Chàng áy náy, không biết làm sao giải trừ phép Kim Châm Tỏa Mệnh cho bà ta. Mở miệng thú thực đã khó, làm càng khó hơn vì lần này chàng phải châm cả những huyết ở vùng hạ thể và hai đùi. Nhưng không thể để người tốt chết oan, Dao Quang đau đầu suy nghĩ, cố tìm ra giải pháp lưỡng toàn.

Hai gã Quỷ Dao, Tà Kiếm hiểu rõ tâm trạng của chủ nhân nên sau bữa cơm đã tìm đến phòng Dao Quang. Mạc Sương cười nhạo nhó :

– Công tử đã tự se dây trói mình rồi đấy! Nếu không muốn lương tâm cắn rứt vì cái chết của Quỷ phu nhân thì chỉ còn cách là cưới bà ta thôi.

Tà Kiếm bồi thêm một đòn chí tử :

– Lão Trang chủ sẽ té ngựa khi biết mình có một nàng dâu tuổi tứ

tuần!

Dao Quang then đỏ mặt, gắt gỏng :

– Hai người không chịu tìm cách giúp ta, lại còn nhẫn tâm điều cợt nữa sao?

Quỷ Dao cười khà khà :

– Tất nhiên là bọn thuộc hạ đã có cách. Đêm nay, Tà Kiếm sẽ dùng Mê Hồn Hương hạ thủ Quỷ phu nhân, trong lúc bà ta mê man, công tử tha hồ thi thố tài diệu thủ. Phương pháp này quả là bá đạo nhưng lại là con đường duy nhất.

Dao Quang ngượng ngùng tán thành :

– Thôi được! Chúng ta cứ thế mà làm.

Hai gã quỷ sứ vui vẻ rời phòng. Lát sau thì Quỷ phu nhân đến, cùng Dao Quang trò chuyện. Bà vui vẻ nói :

– Sáng mai, thiếp sẽ trở về Bảo Sơn, cố tìm hiểu cách đối phó với Độc Hương Lê. Nếu thành công, sáu tháng nữa thiếp sẽ đến Nam Xương tìm công tử. Sau nửa năm mà thiếp không xuất hiện tức là đã bị Giáo chủ giam cầm suốt cả đời!

Dao Quang choáng váng :

– Tại sao vậy?

Quách nương cười bảo :

– Tiện thiếp được phép xuất đạo báo gia thù với một điều kiện. Nay đã hết thời hạn mà không đáp ứng được yêu cầu của Giáo chủ, tất sẽ bị chiếu giáo quy trừng phạt.

Dao Quang khảng khái hỏi :

– Điều kiện ấy là gì? Liệu tại hạ có giúp được chăng?

Quách nương lắc đầu :

– Thiếp không thể nói ra được. Bà buồn bã đứng lên cáo từ.

Dao Quang thờ người suy nghĩ, định bụng sáng mai sẽ hỏi cho rõ. Cuối canh ba. Quỷ Dao đến báo :

– Mời công tử sang ngay. Quỷ phu nhân đã mê man.

Dao Quang vội lấy hộp kim bạc, đi theo gã đến phòng Quách nương cách đây không xa. Bà đã được dành riêng một tòa tiểu xá ở mé phải vườn hoa, chung quanh không có nhà nào khác.

Cơ ngơi này nằm biệt lập và khá nhỏ, trước đây là thư phòng của chủ cũ. Tang Môn Kiếm là kẻ võ biên thô lỗ nên đã biến nó thành chốn hưởng lạc với những nàng kỹ nữ đẹp nhất Thành đô. Gã bảo kê

những kỹ viện nên có đặc quyền thưởng thức những đóa danh hoa. Vì vậy, tòa tiểu xá này được trang trí xa hoa, đầy đủ tiện nghi.

Dao Quang đẩy cửa bước vào, hai thủ hạ của chàng buông rèm, khép kín cửa sổ rồi ra ngoài cảnh giới.

Dao Quang thở dài thườn thượt, đốt cả năm ngọn nến trên giá, bùng đến đặt trên bàn nhỏ cạnh giường.

Quý phu nhân trúng mê dược, ngủ say như chết, ngực phập phồng dưới lớp áo ngủ mỏng manh. Dao Quang buột miệng nói như khẩn vái :

– Mong phu nhân tha lỗi cho tại hạ!

Chàng cắn răng cời sạch y phục của Quách Phi Bình, vì khi giải trừ phép tỏa mệnh, chàng phải châm đến bảy mươi hai huyệt trước sau.

Thân hình thon thả mịn màng, cân đối của Quý phu nhân khiến Dao Quang xốn xang. Cảm giác này không có khi chàng chữa bệnh cho Ngọc Thiên, vì nàng là em ruột của chàng.

Dao Quang hít một hơi dài, cố trấn tĩnh phóng kim vào những huyệt đạo cần thiết. Chàng vô cùng hối hận vì biết rằng mình đã hủy diệt danh tiết của người đàn bà bạc mệnh này.

Gần khắc sau, Dao Quang đã giải trừ xong thủ pháp Kim Châm Tỏa Mệnh, mồ hôi toát ra như tắm vì khẩn trương. Mặc xong y phục cho Quách nương, Dao Quang râm rì lẩm bẩm :

– Tuy nàng không biết nhưng suốt đời lòng ta ân hận. Giá như người đàn bà dịu dàng, ôn nhu này không lớn hơn ta đến mười mấy tuổi thì hay biết mấy!

Ba thầy trò xóa hết dấu vết, trở về phòng Dao Quang. Thấy sắc diện chàng nặng trĩu ưu tư, Tà Kiếm cười bảo :

– Quách nương là khách võ lâm, lại từng có chồng, hà tất công tử phải băn khoăn như vậy?

Dao Quang lắc đầu :

– Không phải đâu. Bà ta vẫn còn là xử nữ.

Quý Dao cười hì hì :

– Hay là công tử lấy quách bà ta cho lương tâm đỡ cắn rứt?

Dao Quang chưa chát đáp :

– Ta tuy là người học đạo lão Trang, không câu nệ tiểu tiết, nhưng vẫn chưa thoát được những trói buộc của cuộc đời. Thú thực rằng lòng ta rất mến nhân cách của Quách nương nhưng không thể lấy một người gần bằng tuổi mẹ mình được.

Sáng ra, sau bữa điểm tâm, Quỷ phu nhân xách bọc hành lý đến từ giã Dao Quang. Chàng nghiêm giọng hỏi :

– Tại hạ tha thiết muốn biết cái điều kiện mà Giáo chủ Quỷ giáo đã yêu cầu phu nhân thực hiện?

Quách Phi Bình mỉm cười :

– Công tử muốn giúp thiếp thì hãy đến Bảo Sơn đúng ngày rằm tháng mười này.

Dao Quang khẳng khái hứa :

– Được! Tại hạ sẽ có mặt đúng hẹn!

Chàng trao cho Quách nương tấm ngân phiếu ngàn lượng :

– Đường xa ngàn dặm. Mong phu nhân nhận lấy chút bạc mọn này.

Quách nương nhận lấy tấm tửm cười :

– Té ra công tử là bậc đại phú! Nhưng liệu công tử có dám bỏ ra ngàn lượng vàng để chuộc mạng thiếp hay không?

Dao Quang gật đầu ngay :

– Nếu quả là số vàng kia hữu dụng thì tại hạ sẽ đem đến Vân Nam.